

σία.

Μας

λείπει αυτή η πρωτόπλαστη αθωότητα.

Το να μπορείς να δεις τον άλλο χωρίς πονηριά, χωρίς λογισμούς κρίσης, χωρίς σκέψεις συγκρητισμού.

Μας λείπει αυτή η σχέση με το αληθινό, ο πόθος για την ζωή, το ασυμβίβαστο κίνημα της ψυχής και του σώματος προς το αγνό, το άγιο, το καθαρό, το αιώνιο.

Μας λείπει το κάλλος που μας δόθηκε.

Το απολέσαμε. Το προδώσαμε.

Και εκεί που παραδοθήκαμε στον Άδη, μας δόθηκε κάτι πιο μεγάλο από πριν.

“Ο προσφέρων καὶ προσφερόμενος και προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος”.

Ο Χριστός.

Και η αρχέγονη κλήση μας πήρε άλλο δρόμο.

Χαριτωμένο. Θεανθρώπινο.

Τώρα μέσα στις ελλείψεις μας, δυναμώνουμε.

Τώρα πάνω στον σταυρό μας, ανασταινόμαστε.

Δεν υπάρχει πόνος κι ας πονάμε.

Δεν υπάρχει θάνατος κι ας πεθαίνουμε.

Και οι υπάρξεις γίνονται σχέσεις μέσα στην Εκκλησία Του.

Σχέσεις αγαπητικές κατ'είκόνα του ενδοΤριαδικού προτύπου.

Διότι τελικά η ύπαρξη από μόνη της δεν είναι τέλεια.

Η αγάπη αλλοιώνει την ύπαρξη σε κάτι πιο βαθύ και θεϊκό.

Την κάνει πρόσωπο, την κάνει σχέση, κοινωνία.

Την εναρμονίζει στις κλίμακες της ατέλεστης τελείωσης.

Και πλέον δεν μας λείπει τίποτα.

Τρόπος ζωής γίνεται το μοίρασμα του εγώ.

Αλληλοπεριχώρηση.

Ως εραστές με φόντο την μέθη της ελπίδας.

Με έναν κοινό στόχο. Τον άλλον. Το εμείς.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr- [facebook.com](https://www.facebook.com)